

ГОСПОДАР НА ЖЕЛАНИЕТО

Кинли МакГрегър

Братството на меча

КНИГА ПЪРВА

Превод

Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС

София

„Господар на желанието” доказва за пореден път, че хуморът и страстта са запазена марка на всяка книга на Кинли МакГрегър.”

Кристина Дод

„Гореца, духовита и прекрасна история! Кинли МакГрегър е създала вълшебна приказка.”

Стефани Лоурънс

„Господар на желанието” е перфектно съчетание от страст, описателност, нежност и хумор. Всяка страница е удоволствие! Остроумната и талантлива Кинли МакГрегър се изстреля на върха на списъка ми с книги, които трябва да прочета!

Тереза Медейрос

„Обожавам книгите на Кинли МакГрегър! Те преливат от смях и любов. „Господар на желанието” е най-любимата ми нейна книга!”

Кати Максвел

Пролог

— Той е самият дявол!
Дрейвън дьо Монтагю, четвъртият граф на Рейвънсууд, изсумтя силно от увереността в гласа на Хю, докато стояха пред трона на крал Хенри II, а брат му и един от мъжете на Хю бяха на няколко крачки зад тях. Това бе твърдение, което беше чувал много пъти, повече отколкото можеше да преброи.

Дрейвън се усмихна иронично и бързо се съгласи.

— Роден в ада и закърмен от демон. Никога не съм твърдял друго. — Все пак говореха за репутацията му. А в тези объркани или неспокойни земи, Дрейвън бе безспорен победител.

Двамата стражи, които стояха неподвижни като статуи, пазеха трона, на който седеше кралят. Облечен в цвят на черна черница, със златна корона, която блестеше от светлината на факлите, Хенри изобщо не изглеждаше доволен, докато местеше погледа си между двамата благородници. Въпреки че Дрейвън бе пролял кръвта си и щеше да продължава да го прави, за

Господар на желанието

да защити престола на Хенри, той знаеше границите на толерантността на своя владетел, а в този момент, те бяха стигнали до краен предел.

Хю небрежно се приближи към трона на Хенри.

– Искам да остави на мира земите ми, Ваше Величество. Със сигурност има достатъчно такива, за да се укроти и остави на спокойствие Уоруик.

Хенри Плантагенет не бе човек, към който можеш да се приближиш необмислено. Той бе мъж, изграден от непоколебимост и кураж, който имаше много общо с Дрейвън, но въпреки това, мъж, който му беше задължен.

По лицето на Хенри се четеше дяволска ярост.

След миг на здрав разум, Хю пристъпи назад и сведе поглед към каменния под.

Хенри погледна към Дрейвън и въздъхна.

– Не разбираме как е започнал този конфликт. Дрейвън, ти казваш, че той те е нападнал, а Хю, ти твърдиш, че той е атакувал теб и нито един от двамата ви не иска да признае кой е предизвикал конфликта. Това ни напомня за две невъзпитани деца, които се карат помежду си за играчка и твърдят едновременно, че това не е справедливо. Специално от теб очаквахме повече, Дрейвън*.

Рейвънсууд даде всичко от себе си, за да

* Кралят говори за себе си, използвайки местоимението „ние“. Употребата на множествено число за позоваване на един човек, е била типична за лицата на висок пост – като монарх, епископ или папа. Нарича се още „кралско местоимение“ (the royal „we“ – от английски език) и се използва за обозначаване на превъзходството, властта и достойнството на лицето, което говори или пише. – Б. пр.

прикрие гнева, който бушуваше в него. Бе служил вярно на Хенри през повече от половината си живот. И въпреки това, не бе глупак или нечия пионка, и не отговаряше пред никого, освен пред себе си. Хенри знаеше това много отдавна и именно то правеше Дрейвън толкова ценен съюзник за него. Съюзът им бе изкован в битки и с кръв.

Гневът му се разпали и Дрейвън се осмели да срещне погледа на краля като равен.

– Както добре Ви е известно, господарю, аз няма да треперя от страх, нито ще сведа глава пред някой, който напада селяните ми и опустошава посевите ми. Ако Хю иска война, тогава за Бога, със сигурност аз съм този, който ще му я осигури.

Хенри погледна нагоре, сякаш търсеше помощ от светците.

– Вече се изморихме от битките между нашите лордове. Осъзнаваме, че по време на управлението на Стивън*, бяха разпуснати, но това време отмина. Вече аз, Хенри, управлявам тази земя и в нея ще цари мир – той погледна право към Дрейвън. – Ясно ли е?

– Да, господарю.

След това Хенри погледна към Хю, който все още разглеждаше пода пред краката си.

– А на теб?

– Да, Ваше Величество.

* Крал на Англия от 1135 г. до смъртта му през 1154 г., чието управление е съпроводено от продължителни вътрешни междуособици. – Б. пр.

Суровите черти на лицето на Хенри се отпуснаха леко.

– Това е добре. Но тъй като не сме толкова глупави, трябва да подсигурием сделката по дълготрайно, не можем да оставим мишките да танцуват, докато котката я няма.

В гърлото на Дрейвън се настани тревожно чувство на страх. Познаваше Хенри достатъчно добре, за да разбере, че това, което щеше да последва, няма да му хареса.

Кралят продължи:

– Тъй като никой от вас не иска да признае, че е нападнал първи, ще се опаняме на мъдростта на Соломон. Ако и двамата притежавате нещо, което е скъпо на другия, вероятно ще премислите, преди да предизвикате нови нападения.

– Ваше Величество? – попита Хю, в гласът му се усещаше тревога.

Хенри почеса кестенявата си брада.

– Имаш дъщеря, нали Хю?

– Да, Ваше Величество, три останаха живи.

Хенри кимна, след това погледна към Дрейвън, който нагло посрещна погледа му.

– А ти Дрейвън?

– Имам брат пройдоха, от когото се опитвам да се отърва с години.

Същият този брат изсумтя възмутено на десетина крачки от него, но мъдро запази мълчание в присъствието на краля.

Озадачен, Хенри се замисли по въпроса.

– Кажи ни, Саймън – обърна се той към помалкия брат на Дрейвън. – Кое е най-скъпото

нещо на тази земя за брат ти?

Дрейвън се обърна леко, за да види как брат му се гърчи под погледа на краля. Саймън проговори със сведена глава.

– Истината е, Ваше Величество, че той цени само честта си. Би умрял, за да я защити.

– Да – каза Хенри замислено. – Виждали сме до къде би стигнал той, за да удържи на думата си. Добре тогава, искаме Дрейвън да се закълне в честта си, че няма да напада или безпокои Хю, а той от своя страна, ще даде една от дъщерите си като залог за доброто си поведение.

– Какво?! – Хю извика толкова силно, че Дрейвън почти помисли, че гредите ще се срутят върху тях. – Не може да говорите сериозно.

Хенри погледна яростно към Хю.

– Сър, самозабравяте се. Говорите срещу вашия крал и предавате земята, върху която стъпвате.

Лицето на Хю стана по-алено и от тъмночервената туника, която Дрейвън носеше върху ризницата си.

– Ваше Величество, умолявам Ви, не искайте това от мен. Дъщерите ми са крехки създания, не са свикнали да се справят с трудности и да общуват с мъже. Най-голямата ще се омъжва след няколко седмици, а другата е монахиня, дала обет в „Св. Анна“. Със сигурност не бихте изискали да пристъпят клетвите си, за да бъдат държани като заложници за неопределено време?

– Споменахте трета дъщеря?

На дългото изпито лице на Хю се изписа

истински ужас.

– Ваше Величество, Емили е най-деликатната от дъщерите ми. Тя се плаши и от най-малкото. Само час с Рейвънсууд и тя ще умре от страх. Умолявам Ви, не искайте това!

Хенри присви очи.

– Искане се да ни бяхте оставили друг избор. Но вместо това ни отегчихте с неспирни оплаквания и обвинения от лордовете ни. Нещо повече, утре сутрин ще пътуваме до Хексам, за да разрешим още един въпрос между двама барони, които изглежда не могат да се грижат за земите си. Всичко, което искаме, е мир! – извика Хенри.

Погледът на краля стана по-остър.

– Хю, ти си този, който искаше да се намесим по този въпрос. Това е нашето решение, така че нека бъде сторено и горко на безразсъдния човечец, който пристъпи думата ни.

Хенри сякаш се успокои малко.

– Лейди Емили трябва да бъде предадена на Дрейвън.

Дама в неговия дом! Дрейвън можеше да усети как устните му се изкривяват при тази мисъл. На върха на езика му беше да каже на Хенри, да забрави цялата тази работа, но само един поглед му бе достатъчен, за да не подлага под въпрос решението на краля.

Тогава се случи най-невероятното нещо. Хю падна на колене пред трона на Хенри. Жълтобялата му туника се разпиля около него, докато свеждаше глава, за да докосне каменния под.

– Моля Ви, Ваше Величество – умоляваше Хю с треперещ глас. – Не може да вземете дъщеря ми и в замяна да искате само клетвата на Рейвънсууд. Умолявам Ви! Емили е... тя е моят живот. Може да вземете земите ми, но моля Ви, оставете дъщеря ми.

За момент Дрейвън почти съжали човека, докато не си спомни селото, което бе изгорено посред нощ. Жените, които бяха изнасилени и заклани в собствените си легла.

Ако не беше повикан от Хенри, щеше да обсади замъка на Хю и да разбие стените му на парчета, заради постъпката му.

Но кралят имаше кръвен дълг към бащата на Хю, а като кралски защитник*, Дрейвън бе задължен да не причинява вреда на Хю, без заповед от краля.

Без значение дали му харесва или не, Дрейвън знаеше, че само присъствието на дъщерята на Хю в дома му, ще гарантира благосклонното му поведение към неговите хора. И както винаги той щеше да защитава хората си и щеше да постъпи така, както му нареждаше кралят.

Хенри погали брадата си и се замисли, докато слушаше как Хю продължава да моли за милост.

– Изправи се, Хю.

* Официален британски пост, създаден от Уилям Завоевателя през 1066 година. Кралският защитник представлява краля (или кралицата) и предизвиква на бой по време на коронацията му всеки, който оспорва правото на новия монарх да управлява като такъв. Той защитава правото на краля и действа от негово име. - Б.пр.

Хю се изправи, очите му искряха ярко от непролетите сълзи.

– Чухме молбата ти и можем да те уверим, че Дрейвън държи на думата си. Виждали сме как изпълнява дълга си към нас, с постъпки на неподлежаща на съмнение лоялност. Но тъй като ти си известен с това, че се отмяташ от думата си, трябва да се подсигурим, че този път мирът ще е продължителен.

Кралят имаше предвид факта, че Хю бе обещал да подкрепи изкачването му на трона, а след два месеца се отметна от думата си и се присъедини към силите на крал Стивън.

Хю не бе човек, на когото можеше да се вярва. Никога.

– Ако Негово Величество се съмнява толкова в лоялността ми, защо все още притежавам земите си? – попита Хю.

Ноздрите на Хенри се разшириха.

– Трябва да благодариш на баща си за това и вместо да оспорваш мотивите ни, трябва да си благодарен за продължителната ни милост и да действаш със съответната признателност. Дрейвън ще я задържи за една година. Ако през това време си бил почтен, тя ще се върне при теб.

Лицето на Хю се вкамени.

– Постъпвате така, все едно аз съм предизвикал всичко това – измърмори той. – Защо наказвате мен, а на него...

– Тишина! – изрева Хенри. – Още една обида и ще отнема всичко, което ти е скъпо.

Хю мъдро възпря езика си, но очите му ис-

кряха с чиста злоба.

Хенри кимна на писаря си, да запише указа му.

– Ако нападнеш Дрейвън или някого от хората, или земите му през идната година, дъщеря ти ще бъде негова и той ще може да прави с нея каквото пожелае.

Хю премести погледа си към Дрейвън.

– А ако той ѝ навреди или я посрами, Ваше Величество?

Лицето на Хенри стана още по-сериозно.

– Като дясна ръка на короната, Дрейвън знае от първоизточника как постъпваме с предателите. Ние сме доверявали живота си на Дрейвън и ще приемем неговата клетва над мощите на Св. Петър, че няма да ѝ навреди. За да уталожим страховете ти, Хю, ще изпратим личните ни лекари да прегледат дъщеря ти сега и отново след година, за да сме сигурни, че ще ти я върнат в същото състояние, в което напуска дома ти.

И тогава се обърна към Дрейвън:

– Лейди Емили ще се счита за наша повереница. Всяка нанесена ѝ вреда, ще бъде вреда, нанесена на нас. Вярваме, че ще я защитаваш, както се полага?

– Да, Ваше Величество. Ще я пазя с живота си.

– Добре. Сега върви и се подготви. Дрейвън, намери свещеника ни и направи своя обет.

Хенри премести погледа си към Хю, след което каза злокобно.

– Дрейвън ще язди с теб до дома ти, за да е в безопасност дъщеря ти. Ако кралският ни пратеник се върне от Рейвънсууд с новини, че тя

не е там, няма да бъдем доволни.

Те се поклониха едновременно и излязоха от тронната зала.

Веднъж щом тежката дървена врата се затвори зад тях, Хю се извърна към Дрейвън.

– По един или друг начин, ще те убия заради това – изсъска той.

– Това заплаха ли е? – попита Дрейвън с лека нотка на веселие в гласа си. Последното нещо, от което Дрейвън се страхуваше, бе смъртта; в действителност би я посрещнал с облекчение.

Саймън сграбчи Дрейвън и го издърпа от Хю.

– Кралят е съвсем наблизко – прошепна той вбесен. – Да не би някой от вас да иска още една аудиенция с него?

Очите на Хю пламнаха. Той се обърна и си тръгна.

– Не се страхувай, Хю. Ще посрещна много радушно дъщеря ти.

В коридора проехтя проклятие, но Хю не се обърна и чак след като графът изчезна от погледа му, Дрейвън си позволи на лицето му да проличи, колко зле се чувстваше вътрешно.

Нито една дама не бе влизала в Рейвънсууд почти двадесет години. Затваряйки очи, за да заличи спомена, Дрейвън си пожела да може да спре писъците и молбите за милост, които кълтяха в главата му.

А сега идваше друга дама.

– Ще е само за една година – прошепна Саймън.

Дрейвън спря погледа си върху него.

– Трябва ли, братко, да ти напомням за проклятието?

– Ти не си като баща си.

Той повдигна вежди.

– Така ли мислиш? Не съм ли му равен по бързина в битките? Не казват ли всички, че съм одрал кожата му?

– Ти не си като баща си – повтори Саймън.

Но Дрейвън не го чу и този път. Защото той знаеше истината. Беше син на баща си и за разлика от Саймън, проклятието на зловонната кръв на този мъж течеше във вените му.

Да доведе жена от благородно потекло в Рейвънсууд, бе, все едно да предизвика екзекуцията ѝ, а Дрейвън бе на път да заложил честта си за благополучието на дамата.

Съдбата наистина бе жестока кучка и този ден му се присмиваше силно.